

Hepimiz Çocuktuk

Nureddin Yıldız'ın 02.11.2008 tarihli (27.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşler,

Sizlere bir soru sorayım, onunla dersimize başlamış olalım: Sultan Fatih rahmetullahi aleyh de diğer bebekler gibi birkaç kilogram olarak annesinden doğmuştu. Doğduktan sonra bakıcılar ve dadılarla dolu bir hizmet ordusunu yanında buldu. Soru şu: Murad'ın oğlu Mehmed, 1 yaşından itibaren hizmetçileri tarafından "kerata, senin adam olacağın yok, seni ahırda beslemek lazım, kaç kere söyledim anlamadın, abin senin gibi değildi" diye uyarılsaydı, 22 yaşındayken çağ açıp çağ kapatan ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sekiz asırlık hayalini gerçekleştiren 'Fatih' olur muydu?

Asla olmazdı. Dadıları-uşakları-hizmetçileri, doğduğu günden beri ona babasının yerine oturacağını, Bizans'ın onu beklediğini söyledikleri için o da öyle oldu. Mehmed, kırk gün kırk ay fetih sözüyle büyüdüğü için Fatih oldu. Eğer babası-annesi veya hizmetçileri onu çiş yaptığı, bardağı düşürdüğü, misafirin oturacağı koltuğun üstüne oturduğu için azarlasalardı üç yaşından itibaren her yaptığından dolayı ayıplanmış olsaydı "ya Bizans beni alır ya ben Bizans'ı alırım" diyecek delikanlı olamazdı.

Onun ilk katili annesi olurdu zaten.

Doğduğundan beri "sen adamsın, büyüksün" dediği için 17 yaşındayken koca bir devletin başına geçti, 22 yaşındayken de yüzlerce yıllık geleneği olan bir devleti tarihe gömdü. Çağ kapattı.

Ama dadısı bir gün kazara "adam olacağın yok senin, bakma işte, baban bizi işten atar diye sana bakıyoruz" deselerdi, İstanbul'u bir sene geç fethederdi. Bunu şöyle test edebilirsiniz: Soğuk bir havada kıyafetinizi giyip işinizi görmek için dışarı çıkın. Gidin, gelin ve ne kadar üşüdüğünüzü test edin. Vücudunuz dengelendikten sonra aynı kıyafetinizle ve aynı soğukta yine aynı yere gitmeye karar verin. Çıkarken de abiniz, anneniz ya da kardeşiniz size "bu havada dışarı çıkılmaz, hasta olursun" desin, bakın dönerken nasıl üşüyorsunuz.

İnsanız, kulağımıza giren şeyleri aslında öbür kulağımızdan atmıyoruz. Gözümüze ve kulağımıza giren şeyler, onlarca sene sonraki kimliğimizi oluşturuyor. Selahaddin-i Eyyubî, doğduğundan adam olduğu güne kadar hep Kudüs diye bir davayla büyütüldüğü için, oyun oynarken bile Kudüs oyunu oynadı, şakalaşsa Kudüs şakası yaptı, rüyasında Kudüs'ü gördü; günü gelince de Kudüs'ü fetheden adam olabildi.

Çocukken oynanan oyunlar, büyükken yapılacak işleri gösterir. Ne Sultan Mehmed ne Selahaddin ne de ümmetimizin başka bir büyüğü, başka mecraya sürüklendiği hâlde bu tarafa dönmemişlerdir. Ömer bin Abdülaziz, ümmetimizin beşinci büyük siyaset adamıdır. İki sene içinde gösterdiği hamleler, iki asırlık bozulmayı düzeltebilecek çaptadır. Ama onun da kulağına söz girmeye başladığı ilk günden itibaren herkes onu "Ömer bin Hattab'ın torunusun sen" diye şişirdi.

Böyle dene dene sonunda herkes onu Ömer bin Abdülaziz'in, Ömer bin Hattab'ın torunu olmaya ve o sülalenin hakkını vermeye ikna etti. Tarihe böyle yazılabildi. Eğer gençlik günlerinde böyle şişirilmeseydi ve bu sözler kulağına girmeseydi, zaten herkes yuvarlanmış giderken o da aynı yuvarlanmışlığın içinde gidecekti. Etrafındakiler ikinci bir Ömer hasreti çektikleri için ona olması gerekeni aşıladılar.

Kardeşlerim,

Çocuklarımıza, biz de dün çocuk olduğumuz, büyüklüğe çocukluktan geldiğimiz ve bize yapılan yanlışları büyüünce protesto ettiğimiz, "babam-annem bana şu yanlışları yaptı" dediğimiz hâlde o

yanlıkların kullanım tarihi ve şeklini değiştirip aynısını kendi çocuklarımıza yaparsak, her yaramazlığından ve izinsiz yaptığı işten dolayı yarım saat brifing vermeye kalkarsak yaptığımız iş bize başka bir üslupla yapılan yanlışı ve kabalığı çocuğumuza aktarmaktır. Sonra o çocuktan doğru bir iş yapmasını beklememiz akıllılık olmaz.

Çünkü sen onun “adam olmayacağını” yüz kere söylemiştin zaten. İki ayağı olduğu hâlde kaç kere “eşek” demiştin, emsalleriyle kıyaslamıştın...

Bütün bu sözleri biz söylüyoruz, sinirli olduğumuz için kendimize hak veriyoruz, suçu gerginliğimize yıkıyoruz; fakat bunları iki kişi unutmuyor: Evvela ağzından çıkan cümleleri melekler unutmuyor, çocuğuna ettiğin bedduaları yazıyor ve günü gelince de sırayla uyguluyorlar. İkincisi, o çocuğun kulağı o sözleri alıyor. O anda sana ne cevap vereceğini bilemiyor ama ne zaman ki otuz yaşına geliyor, elini-ayağını istediği gibi kullanacağını görüyor ya, işte o zaman sana ne cevap vereceğini görüyorsun.

Sana eliyle cevap veriyor. Sırf sana inat olsun diye namaz kılmıyor. Sırf senin yüzünden senin hoşlanmayacağı yerlere gidiyor. Sevdiğin akrabayı sevmiyor. Senin hangi teyze-halayla aran açıkça onu seviyor. O, on-on beş sene sonraki tavırların temelinde, iki yaşındayken söylenmiş sözler var.

İnsan yetiştirmek en büyük insanlıktır. Allah seni insan olarak yarattıysa bu insan olarak yaratılma nimetine karşı yapabileceğin en büyük şükür, ardında ikinci bir insan bırakarak gitmendir. Bir Müslüman'ın hatta sıradan bir insanın bile yapabileceği en büyük insanlık hizmeti, bir insan doğurmak ve büyütme'dir. Ancak insan büyütme ve yaratmak Allah için kolaydır; kul için kolay değildir. Bir insanın kendi cinsinden başka insanı yetiştirmesi inek yetiştirmeye, besicilik yapmaya benzemez. Sendeki akıl onda da var, onunki de göz.

Bunun için Allah Teâlâ, insan yetiştirme gayretinde bulunana, kimseye vaat etmediği sevapları vaat etmiştir. Yapabileceğimiz en iyi Müslümanlık, iyi bir insan ve kaliteli bir Müslüman yetiştirmeye vesile olmaktır. Ama burada çok önemli bir gerçeği de unutmamalıyız ki karşımızdaki insan, bizdeki her melekeye sahiptir.

Daha önemlisi, senden önce de milyonlarca anne-babayla uğraşmış ve milyonlarca çocuğu ifsat etmiş olan şeytan, rakibindir. Sen bir şey için bir defa “yap” diyorsan şeytan milyon defa yapmamasını fısıldıyor. Sen çocuğun kulağına hitap ediyorsan o damarlarda dolaşiyor. Sen sevip öpüyorsun, çok etkilediğini sanıyorsun; o ise kan hücrelerinde dolaşıp sevmediğine inandırıyor.

İnsan yetiştirmek, doğurmak ve hocaya göndermekten, iyi bir okula yazdırmaktan ibaret değildir. Bunlar dış kılıflardır. Bizim daha hassas ölçüler ve büyük gayretlerle insan yetiştirme arzumuz ve samimiyetimiz olmalıdır. Bunu Allah'a göstermek zorundayız.

Bu mesele, peygamberlerin ve ashab-ı kiramın dahi belini bükümüştür. Ashab-ı kiram, etten ve kemikten ordular kurup Resûlullah aleyhisselama canlarını ve mallarını feda ettiler ama 120 bin sahabiden bini dahi kendileri gibi yiğitler çıkarıp Resûlullah'ın önüne getiremediler. Can verdiler, doğurdıklarını veremediler. İstemediklerinden değil.

Evlat -ama salih evlat- yetiştirmek, biz mezardayken “ya Rabbi babamı-anamı mağfiret et” dediğinde kabul görecektir dualar eden, ümmet-i Muhammed'le iftihar eden ve haram yemeyen bir çocuk yetiştirmek yapabileceğimiz en büyük cihattır. Herkes Kudüs'ü kurtarmak ve Siyonizm'le mücadele etmek için propaganda yapıyor. Bunun için vakıflar-müesseseler kuruluyor. Ama salih evlatları kim yetiştirecek; bunun cevabını veren yok. Bunların hepsi insan üzerinden yürüyecek nihayetinde. Paraya esir olmamış, şehvetine tapınmayan insan lazım.

Öldüğünde cebinden bir çocuğun harçlığından daha az para çıkan Selahaddin'i bulsak zaten Allah Teâlâ, Kudüs'ü bizim ayağına getirecektir. Fakat ümmetimiz adam bulamıyor. Laf çok, adam yok. Konuşan var, yapan yok. Hepimizin en büyük cihadı ve gayreti, kendimizden sonra Allah'ın salih kulu

olan bir delikanlı ve genç kız bırakabilmektir. Bunu becerebilmemiz için de her şeyden önce büyük düşünmek zorundayız. Büyümüş çocukların anne-babası olmaya karar vereceğiz ki melekler bu niyetimizi görüp bize dua edecekler. İşimiz o zaman yürüyecek.

Ve bu, yalnızca karar vermekle olmayacak. Büyük düşünüp çocuksu iş yapmayacaksınız. Hafız olmasını istediğiniz çocuğa, on yaşına kadar bin defa eşek demeyeceksin. Eşekten hafız mı olur? Sen çocuğunu ehl-i Kur'an etmeye niyetliysen doğduğu günden itibaren ona adak gözüyle bakacaksın. Çünkü ayakkabısını ters giydi diye çocuğuna bağırmasan, Allah Teâlâ senin o çocuğu Kur'an'a adamadaki ciddiyetini ve samimiyetini görmüş olacaktır. Çocuğu Allah'a adamak ama bir gün dahi olsun bırakmamak samimiyetsizliktir. Çocuk Allah'ın ama söz bizim olursa burada ciddi bir sorun var demektir.

Çocuğu azarladığımız şeyler Allah'a ve Peygamberi'ne göre suç değil ama biz sadece ve sadece komşunun çocuğu da aynı elbiseden giydi diye çocuğumuzu bir kalıba sokmaya çalışıyorsak bu onun şahsiyetli olmasıyla çelişir. İradesinin güçlü olmasına müsaade etmemek, bir gün çocuğa hangi rengi sevdiğini sormayıp sürekli kendi istediği rengi çocuğa giydirmektir. Böyle bir çocuktan "ya ben Bizans'ı ya Bizans beni" diyecek karakter çıkmaz.

Her istediğine annesinin, babasının, abisinin karşı çıkacağını bilen hiyerarşi kurbanı çocukta irade olmaz. O çocuğa "fetih uygun değildir" dersiniz "uygun değilse kalsın, fethetmeyelim" der. Çünkü doğduğundan beri her şeyin uygunluk onayını alması gereken biri olarak büyümüştür. Çocuğun irade sahibi olmasını saygıyla karşılamaya alışmak gerekir.

Büyük adamlar, yirmi yaşından sonra askerliğini yapıp gelince büyük olmazlar. Yirmi yaşından sonra kızlar erkek, erkekler kız olmadığı gibi. Çocuklarımızı elimizin altında istediğimiz gibi yönlendirebildiğimiz zamanlar, sıfır iradeli yapıyoruz onları. İster yaramazlığında ister zevklerinde ağız açtırmıyoruz. Propagandaya, reklama, asistanların doktor olmak için masa üzerinde yazdığı satırlara göre hareket ediyoruz ve insanların binlerce yıllık deneyiminden daha saygın tutuyoruz. Çünkü "filan gazetenin sağlık köşesinde böyle yazdı" diyoruz. Hayır. İradesi güçlü çocuk bu değildir.

Çocuklarımızın duyduğu ninniler ve sloganlar bile ciddi olmalıdır. Futbol, sömürge sporuna alet olmak demektir. Futbol oynayan kişi halk adamı ve akıllı olur, buna itiraz yok, ama futbol oynamak gücü ve iradeyi 11 kişiyle paylaşmak demektir. Her futbolcu olsa olsa 11/1 insan olabilir. Tek başına iş yapamama psikolojisidir bu. Spor yapacaksa çocuğumuz illa, bütün dünyanın dikkatini çekecek ve tek başına çekecek bir spora yönlendirilmelidir.

Buna varıncaya kadar, çocuğumuzu ne yapmak istediğimize uyumlu bir hayat programı belirlenmelidir.

Kardeşlerim,

Âdem aleyhisselamdan beri çocuk doğuyor, büyük ölüyor. Biz dün çocuktuk, babalarımız da dün çocuktuk. İnsanlığın binlerce yıllık bir deneyimi var. Bizler çocukken gördüğümüz yanlışları tekrar edersek o zaman Allah'tan neyin yardımını isteyeceğiz? Anne-babamız bize bağırduğunda kızdığımız o üslubu neden şimdi kendi çocuklarımıza kullanalım? Allah, Hazreti Ömer'den razı olsun, şöyle diyor: "Çocuklarınızı kendi zamanınızın şartlarına göre değil, onların yaşayacağı zamanın şartlarına göre yetiştirin."

Biz gördüğümüz ahlak ve aile standardını kendi çocuklarımıza uygulayamayız. Onlar insanlığın hepten seviyesi inmiş ve birçok değerini kaybettiği bir zamanda yaşayacaklar, onların yaşayacağı zamanın şartlarını hesap ederek, normalin üstünde gayret ve plan üzerinde çalışarak çocuklarımızı yetiştirmeliyiz. İlk meselemiz budur: Çocuklarımızı ne yapmak istiyorsak kullandığımız üslup ona göre olmalıdır.

Bir diğerk meselemiz: Bildiğiniz gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin peygamberliğinden önceki dönemde yani cahiliyet yıllarında, kız çocukları ar kabul edilirdi. Kendi de bir anneden doğduğu, bir kadının peşinde senelerce sürüklendiği hâlde, insanlar kızlardan hoşlanmazlardı. Keşke bunun sadece o dönemde böyle olduğunu söyleyebilseydik. Kur'an-ı Kerim'in reddettiği bu cahiliye mantığı ve adi anlayış, maalesef hâlâ hâkimdir. Belki o zamanki kadar değil ama sinsi bir şekilde insanların içinde kız çocuğu zafiyeti devam etmektedir. Hatta sadece erkeklerin değil kadınların içinde dahi. Çünkü "kız evlenip gidecek ve yaşlılığında anneyi erkek çocuğu hastaneye götürecektir"tir. 80 yaşına geleceği, erkek çocuğun zengin olacağı garanti ya...

Ne biçim hesap bu yahu, böyle iş olur mu? Hem yarını sadece Allah'ın bilebileceğine iman ediyorsun hem de otuz sene sonrasında çocuğunun askere gidip geleceğini, doktor olacağını, sonra da hastaneden tanıdık ayarlayıp işini kolaylaştıracakđını ve bütün bunlar için de senin muhakkak hasta olacağını hesaplıyorsun. Her şey onu hastaneye götürme planı üzerine kurulu.

Elbette Allah'ın Rezzak ve Vehhab olduğuna imandaki zafiyettir bu. Esmâ'ül-Hüsna'ya göre değil de duyup gördüğümüze göre iman oluşturduğumuz için. Kimin bize hayırlı olacağını sadece ve sadece Allah bilir. Dört oğlun, bir kızın olur. Kızı uzun saçlı diye bir kenara atarsın. Ama günün birinde Allah seni o kıza mahkûm eder ve yalvarırsın, "kızım beni şuraya götür" diye.

Evela şunu bileceğiz ki Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin hadis-i şeriflerinde, kız çocuğu büyütmenin erkek çocuğu büyütmekten çok daha faziletli olduğuna dair müjdeler vardır. Bir insan beş erkek çocuğu büyütse ve hepsini âlim, mücahit yapsa sevabını alır ve kazanır, ayrı bir konu. Ama tek bir kız çocuğunu Resûlullah'ın istediği gibi büyüten kimse cennete girecektir. Bununla ilgili hadis-i şerifler sarih ve sahihtir.

Bir kız çocuğu yetiştirmek cennete girmektir. Gelin görün ki o bir kız çocuğu insana bir tabur asker yetiştirmekten daha pahalıya mal olabilir. Zira Resûlullah aleyhisselam bir şeyi çok ileri çıkarıyorsa onun altında 'bu iş kolay değildir' yazar. Neden şehitliğe çok sevap vaat ediliyor? Çünkü şehitlik sabahtan akşama istenip olan bir şey değil. Çok zor da onun için çok sevap vaat ediliyor. Mal vermek kolay olmadığı için infaka büyük sevap veriliyor.

Kız çocuğu yetiştirmek erkek çocuğu yetiştirmekten çok daha sevaplıysa kız çocuğu yetiştirmek erkek çocuğu yetiştirmekten çok daha zor demektir. Ancak burada lütfen, başörtüsünü mesele ettiğimizi zannetmeyiniz. Başörtüsü en son konuşulacak şeydir. Kızın damarlarının açık olması başının açık olmasından daha önemlidir. Baş örtülü ama içinde kâfirlerin kıyafetine karşı özlem ve özentisi varsa o kıyafet lazım değildir. Küfre karşı tesettür hâlinde olması, bir kızcağzın kendini Allah'a açık ama küfre kapalı tutması başörtüsünden ve etekten önemlidir. Çünkü başörtüsü ve etek nihayetinde iki metre bezdır.

Ama ufku küfre doğru yönelmiş bir kızın ıslahı ve onu Resûlullah aleyhisselamın övdüğü hâle getirmek çok zordur. Çünkü iyi bir kız çocuğu yetiştirmek, iyi bir nesil yetiştirmektir. On bin erkek çocuğu, bir çocuk doğuramayacaklar, yalnızca kendileri iyi olacak. Ama iyi bir anne, bir ümmet-millet-nesil demektir. Bu yüzden de şeytan, erkeğe bir vururken kıza kırk vurur. Onun yatırımı da kız üzerinedir. Allah ve Peygamberi neye önem veriyorsa şeytan da ona yatırım yapar.

Bir taktiğin çok yanlış olduğunu vurgulamalıyız. Üç yaşında çocuğu olan birine o çocukla ne yapmayı düşündüğünü sorduğumuzda, "yedi yaşına geldiğinde eğitimine başlayacağı" cevabını alıyorsak bu son derece hatalıdır. Pazar o zamana çoktan kalkmış olur. Bir çocuğun eğitimi -1 yaşında başlar, 1 yaşında bile değil. Peygamber aleyhisselatu vesselam, "tohumlarınız için iyi tarlalar seçin" buyuruyor. Bunun ne anlama geldiği sorulduğunda ise önce anne seçiminin mühim olduğunu söylüyor.

Çocuğun eğitimi, anne seçimiyle başlar. Seçim yapmaya 'diplomalı, yüksek okul mezunu, daire istemeyen' gibi şartlarla başladığında, çocuğu sınıfta bıraktın ve hafızlık-muhafızlık yollarını tıkattın

demektir. Anne, çocuğa hamile kaldığı günden itibaren müzik dinlememelidir. Çünkü annesinin karnında 41. güne girdiğinde çocuk artık canlıdır ve duyar. Annenin yediği şeylerden gidasını alır. Anne müzik dinlerse çocuk da içeriden müzik dinler. Doğuma sekiz ay kala müzik dinlemeye başlamış bir çocuğa sonra Kur'an zevki nasıl verilecek?

Okula 6 yaşında gidiyor olabilir ama eğitime çok daha önce başlanacak. Eve giren-çıkan gıdalar kontrol edilecek. Bir yolla haram olan nesne eve girmeyecek. Ve eve giren-çıkan kimseler de kontrol edilecek. Evde hamile bir kadın var, hamile kadının vücudu hassastır. Grike yakalanmış biri eve alınmayacağı gibi dedikoducu, televizyoncu, reklam sapığı olmuş ya da mobilyaperest biri de eve ziyaretçi olarak girmemelidir. Öylesi on dakika oturur, bizim çocuğumuzun üzerinden on beş sene sonra mikropları çıkar.

Bütün bu söylediklerimize dinî bir belgemiz var mı? Var. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, doğan çocuğa ezan ve kamet okuyor. İki saatlik çocuk abdest alıp camiye mi gidecek, niye ezan okunuyor? Çünkü çocuğa mesaj veriliyor, o mesaj ölünceye kadar zihninde kalsın diye.

Bizler çocuklarımızın her hâlükârda ehl-i Kur'an ve hafız olmalarını isteriz. Ancak çağdaş bir problemle uğraşıyoruz. -Beş on kişi değil- pek çok Müslüman, çocuğunu Kur'an kursuna veya ev kursuna verip hafız-ı kelam ve Allah'ın kitabını ezber bilen bir çocuk yapmak istediler. On binlerce çocuk bu süreçten geçti. Yıllar sonra ise bir gerçekle karşılaştık.

Yüz bin çocuk kurslara gidip İslam'a adansın diye üzerlerine ölçülemeyecek miktarda ekonomik harcama da yapıldıktan sonra yaşadığımız topraklarda yetişmiş olması gereken yüz bin çocuk aranırken, bin ehl-i Kur'an bile bulamıyoruz. Hâlâ bir toplantıda dikkati çekmesi için Afrika'dan hafız getiriliyor. Burası Rus emperyalizminde seksen yıl geçirmiş Azerbaycan mı ki Afrika'dan hafız getirelim? Hilafet toprağısın sen, Allah'tan kork! Ümmet-i Muhammed'in başı altı asır boyunca sendin; üzerinden yüz sene geçmedi, daha dün Müslüman olmuş Güney Afrika'dan hafız getiriyorsun! Getirilen hafız, Abdurrahman Gürses'in yanında yirmi sene sonra bile talebe olacak durumda değil!

Çocuklarımız Kur'an kurslarında ya dayakla, işkenceyle, Hitler'in kampları gibi bir havayla sürdürülen ortamda kaldılar ya da bizim aradığımız şey olmadığı hâlde Kur'an eğitimidir diye köhne bir eğitim tarzına razı olduk. Her hâlükârda beklediğimiz sonuç bu değildi.

Biz çocuklarımızın hafız olmasını elbette isteriz, bu amaca can verimiz. Bir hafız; ümmetinin yüz akı, ailesinin şefaathâh ve umududur. Ancak Kur'an, ezberlenmekten çok yaşanmak ister. Çocuklarımızın Kur'an'ı yaşamalarıyla ilgili arzumuz bir piyasa araştırması yapmadan, kapısında medrese yazan her yere çocuğumuzu götürmemize sevk etmemelidir bizi. Nasıl ki her gördüğümüz sağlık ocağına götürüp çocuğumuzu ameliyat ettirmiyorsak her medrese denen yere de çocuğumuzu teslim edemeyiz.

Çünkü bizim Kur'an arzumuz, bizi Rabbimizin huzuruna götürmesini istediğimiz bir sevdadır. Bugün Müslümanlar olarak, elli yıldan fazla zamandır binlerce Kur'an kursu, medrese ve imam-hatip açtık ve büyük bir servet yatırıldı. Allah gayret edenlerden razı olsun. Ama hâlâ Güney Afrika'dan hafız getiriyoruz. Zira burada senelerdir verilen eğitim hâlâ yeni bir Abdurrahman Gürses çıkarmamış. Üstelik Güney Afrika'daki Müslüman sayısı bizdeki Kur'an kursu sayısından az!

Bir ayrıntıya da değinmemiz gerekir. Bu sözlerimizi yeni evlenecek çağda olan kitlelere söylemiyorum. Bu ümmetimizin derdidir. Kendi çocuğumuzda, o olmazsa akrabamızın çocuğunda uygulanması gereken parolalardan söz ediyoruz. Bir çocukla ilgilenmemiz için illa deprem olup çocuğun da enkazın altında kalması gerekmiyor. O zaman zaten herkes kurtarılır. Hâlbuki televizyondan büyük deprem var mı? Medya baskısından daha büyüğü var mı? Nesillerimiz medya enkazının altında kaldı. Şirkin herhangi bir boyutunun, kapitalizmin tesiri altında kalan her çocuk, kurtarılması gereken çocuktur.

Hepimiz Allah'ın dinini yaşayacak bir insan yetiştirme yolunda kendimize iş bulmalıyız. Paran varsa para ver; yoksa kendini ver, çocuğunu ver. Herkes bir şey yapsa, Allah'ın dini mevcut garipliğinden kurtulur. Şunu ise aldanmayalım diye uyarıyorum ki en büyük görev bizim sorumluluğunu taşıdığımız çocuklarımız üzerindeki görevimizdir. Zira Kur'an, "Ey iman edenler, kendinizi ve çoluk çocuğunuzu yakıtı taş ve insan olan cehennemden kurtarın" buyuruyor.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.